

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De SS. Metrodora, & Nymphodora virginibus & martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

cimus, & quòd ad maximi certaminis palmam subactò aduersario peruenimus, declarat & docet Dominus, in Euangelio suo dicens: Cùm autem vos tradiderint, nolite cogitare quomòdò aut quid loquamini. Dabitur enim vobis in illa hora quid loquamini. Non enim vos estis, qui loquimini, sed spiritus patris vestri, qui loquitur in vobis. & iterùm: Ponite in cordibus vestris nõ præmeditari excusare. Ego enim dabo vobis os & sapientiam, cui non poterunt resistere aduersarij vestri. In quo quidem & credentium magna fiducia est, & culpa grauissima perfidorum, non credere ei, qui se opem suam daturum consentibus pollicetur: nec rursùs eundè timere, qui æternam pœnam negantibus comminatur.

Quæ vos omnia, fortissimi ac fidelissimi milites Christi, insinuâstis fratribus nostris, implentes factis, quod verbis antè docuistis, futuri maximi in regno cælorum, pollicente Domino & dicente: Qui fecerit, & sic docuerit, maximus vocabitur in regno cælorum. Deniquè exemplum vestrũ secuta multiplex plebis portio, confessa est vobiscũ pariter, & pariter coronata est: cõnexa vobis vinculo fortissimæ charitatis, & à præpositis suis nec carcere, nec metallo separata. Cuius numero nec virgines de sunt, quibus ad sexagenariũ fructum centenus accessit, quasque ad cælestẽ coronam gloria geminata prouexit. In pueris quoque virtus maior ætate, annos suos cõfessionis laude transcendit, vt martyrij vestri beatũ gregem & sexus & ætas omnis ornaret. Qui nunc vobis, dilectissimi fratres, conscientia victricis vigor? quæ sublimitas animi? quæ in sensu exultantia? qui triumphus in pectore? vnumquenque vestrũ stare ad promissum Dei præmium? de iudicij die esse securum? ambulare in metallo, captiuo quidem corpore, sed corde regnante? scire Christum secum esse presentem, gaudentem tolerantia feruorum suorum, per vestigia & vias suas ad regna æterna gradientium? Expectatis quoridie læti profectiois vestrae salutarem diem, & iam iamque de seculo recessuri, ad martyrium munera & domicilia diuina properatis: post has mundi tenebras visuri cãdidissimam lucem, & accepturi maiorem passionibus omnibus & conflictationibus claritatem, Apostolo contestante & dicente: Non sunt condignæ Rom. 8. passiones huius temporis ad superuenturam claritatem, quæ reuelabitur in nobis. Planè quia nunc vobis in precibus efficacior sermo est, & ad impetrandum quod in pressuris petitur, facilius oratio est: Petite impensius & rogare, vt confessionẽ omnium nostrũ dignatio diuina consummet, vt de istis tenebris & laqueis mundi nos Tenebræ & laquei huius mundi. Nota. vinculo copulati, contra hæreticorum iniurias & pressuras gẽtilium simul steterimus, pariter in regnis cælestibus gaudeamus. Opto vos, beatissimi ac dilectissimi fratres, in Domino benè valere, & nostrĩ semper & vbique meminisse. Valere.

MARTYRIVM SANCTARVM VIRGINVM,
MENODORAE, METRODORAE, ET NYMPHO-
dora, auctore Simeone Metaphraste.

EC mulieribus quidem, nec puellis clausum est stadium martyrij: sed & eæ mortem cõtemnunt, & decessum habent pro ludo: immò verò ipsũ honorant & amplectuntur, ex eo pulchras sibi merces comparantes, nempe regnum cælorũ. Propterea admirabilis quoque trinitas sanctæ virginum, Menodora, inquam, & Nymphodora & Metrodora, quæ verè erant dona virginitatis, prompto & alacri animo ad hoc venerunt, & cum voluptate mortem susceperunt fortissimè, non quæ ad inferos deducit, vt mors solet impiorum: sed ad æternos thalamos & sacros porticus, & ad ipsũ iucũdum sponsum Christum transmittit alacriter.

Atque modestè quidem & liberaliter fuerunt educatæ in Bithynia, (ea enim tantum generosos aliquot ramos has tulit virgines) & eas circunvolârunt gratia virginitatis: simul autem exortus est etiam flos in vultu, & rubor in genis. Nam & iucundissimum exhibebant spectaculum, & per speciem corporis animæ nobilitas sensim in eis relucebat: & erant pulchræ citra curiositatem. Paulatim autem eis excurrebat ætas, & amantes virginitatem, fugiebant hominum consuetudinem, & desiderabant solitu-

Q

solitudinem. Propter Christum ergo relicta, quæ eas tulerat, patria, veniunt in quendam tumultum non procul à Pythijs thermis, & temperanter in eo vivebant, & in omni alia virtutis exercitatione studiosæ erant & diligentes. Cùm autem procedente tempore admisissent omnem gratiam diuini spiritus, bonis resplicebant operibus & miraculis, & copia gratiarum erant reuera ciuitas sita supra montem. Et idè citò euadunt manifesta, & multi ad eas confluebant: qui non solùm liberabantur à morbis & à malis spiritibus, sed fiebant etiam diuites luce animæ & salute. Hæc perueniunt etiam ad aures Frontonis, cuius fidei commissa fuerat regio illius administratio, Maximiano tenente Romanorum imperium: & continuò mittit Fronto suum assessorem cum multis ministris & satellitibus, iubens vt quærerent virgines.

Multis clare miraculis.

Cap. 3.

Cùm autem inuentæ fuissent: Vndenàm, dicebat Iudex, tanta est vobis audicia, vt mitto cætera, Deum colatis, quem neque ipse magnus Maximianus, neque nos honorantes in hodiernum vsque diem conspecti sumus? Nequaquam autem perturbatæ, sed in eodem animæ statu manentes virgines: Nos, ô Iudex, dixerunt, non humano decreto Deum nôsse didicimus: sed eum vtique, qui semper est, & vniuersum inuictur, confitemur: qui etiam hunc continet ordinem vniuersorum, & potestate, nõ essentia, mente comprehenditur: qui munda vita delectatur, & virtute, & ijs qui sic ex virtute vitam agunt, suæ bonitatis gratia solet apparere: & sub quo Reges imperant, & Tyranni terram sua obtinent ditio. Virgines hæc valdè constanter & concinnè respondentes Præses intuens, & modestiam valdè est admiratus, & responsorũ sapientiam. Diu itaque tacens, & hæc ducens pro miraculo, vix tandem secundam intulit interrogationem, rogans quam essent earum nomina, & quæ patria. Illæ autem: Primum quidem, à Christo vocatæ sumus, dixerunt. Quòd si etiam nomen à baptismo impositum oporteat addere, vna quidem Menodora, altera autem Metrodora, deindè tertia Nymphodora, dicimur. Patria autem nobis est Bithynia. Ex eodem verò femine productæ sumus, & ab eadem matre sumus educatæ, & ab eisdem parentibus dilectæ sumus, & eandem matrem, & eundem patrem appellauimus. Eandem quoque vitæ rationem secutæ sumus, & eandem adhuc tenemus sententiam.

Constans earum confessio.

Cap. 4. Primum callidè agit iudex.

Morum itaque & verborum liberalitatem ille silentio admiratus, curiosè admodum & callidè vaser ille conatus est protinùs virgines seducere: Nè ergò, dicens, quæ dii ad concordiam bona dederunt, vos, ô charæ puellæ, reddatis vana & inania: sed super hæc etiam alia ædificate, & mihi parentes, dijs quoque communiter sacrificate, & tanquam sorores in benevolentia erga eos consentite protinùs, nec sustineat altera alteram sororem videre, turpissima, ô dii, & acerbissima patientem, & florem pulchritudinis probris & cõtumelijs miserabiliter affici. Hæc ergò, vt qui, quæ oportet, dicam & vobis vtilia, à me accipite, & mihi parere, tanquam patri, in vos paternam seruanti affectionem. Sic enim Imperatoris benevolentiam assequemini & gloriam, & vos excipiet affluentia & mare bonorum, & meritò felices semper existimabimini, & memoriæ mandabimini. Sin minùs, immane & crudele supplicium consumet pulchram vestram & teneram speciem. Ad hæc excipiens Menodora: At nobis, inquit, ô Iudex, nec quæ tu promittis, videntur esse magna: nec quæ tu rursus minaris, possunt vllum terrorem incutere. Nam frui quidem diuitijs, & delicijs, & gloria, & alijs iucundis, quo maiorem habet ad tempus voluptatem, eo stabilius ac diuturnius illic habet supplicium. Supplicia autem, & huius, in quod cadit interitus, corporis afflictio, nos quidem hîc fortassè molestia afficiunt, & efficiunt, vt dolor aliquis sentiatur: lætitiã autem conciliabunt, quæ nunquam est desitura. Nam malum quidem, quod à te infertur, est ad tempus: & bonum, quod confertur, præterit: nostri autem Domini & id, quod affert molestiam, est æternũ: & id quod lætitiã afficit, semper manet. Sic & magis videbimur sorores, & sorores animis potius, quam corporibus, si sicut nos venter vnus peperit, ita etiam mors consummet pro pietate, & idem suscipiat thalamus. Sic non dissoluetur nobis amicitia, neque à nobis inuicem separabimur: sed perpetuam seruabimus nobis fraternitatem & cõiunctionem, si ei, qui nos finxit sorores, exhibeamus etiam sororias voluntates. Sed te non negabimus, sponse Christe, coram hominibus. Nec tu ergò nos neges coram patre nostro, qui est in celis. Castiga itaque, ô Iudex, hîc tibi pulchrũ florem corporis, & consume flagellis. Nullum enim ornamentum pulcherrimum, neque aurum, neque tegumentum vllum magnificũ & varium, ita ornauerit corpus, vt tuæ plagæ, tua flagella, quæ nos iamdiu sitimus propter Christum, & quæ adhuc magis desideramus.

Addit minas.

Sapientissimè respondent virgines.

Hæc

Hæc non moderatè tulit Iudex, sed omnem iram in hanc immisit virginem: & statim iubet, alijs duabus abductis, exutam Menodoram cædi à quatuor licitoribus, & sic exclamare præconem: Deos cole: bonis verbis & laudibus prosequere Imperatorem: latas leges noli iniuria afficere. Illa autem, cum duabus horis cæderetur, nullum sensit dolorem. Nam propter insignem generositatem ne plagis quidem ingemiscebat. Vultus autem rubor nihil omninò expalluit: toto enim oculo adspiciebat ad futura, speque suspensus & erectus erat eius animus. Stultus autem Iudex, qui hæc perspicere non poterat, (occæcatus enim habebat oculos animæ) existimabat se propter tormenta molliorem habiturum martyrem, & ad ea, ad quæ prius, eam hortabatur, & iubebat rursus sacrificare. Illa verò, Et quodnam, inquit, aliud, præter hoc, opus à me factum est? An non vides, quòd me totà Deo meo sacrificavi? Quænam enim est meo sanguini virilitas, dum descendo in interitum, si non eum prius meo sponso sacrificauero? Hæc cum veluti quædã scintilla cecidissent in animum assessoris, eum magis accenderunt, & eius furorem vehementius inflammârunt, & armauerunt contra sacram illam animam. Et virgis ossa conterebantur, & confringebantur generosæ martyri, quæ non mouebatur omninò, nec concidebat. Erat enim omni ex parte alligata valido ac firmo Christi desiderio. Deinde sponso suum aduentum significat. Et cum magna voce clamasset, Domine Iesu Christe, mea exultatio, meus amor, ad te spem meam confugio, accipe in pace meam animam: & ipsum emisit spiritum, & præclare ascendit ad sponsum, quem diligebat, pro ipso susceptis stigmatibus & vulnerum cicatricibus exornata, & quouis flore speciosius & iucundius variata.

Menodora
cæditur.

Non sensit
dolorem.

Martyrium
Deo gratif-
simū sacrifi-
cium.

O felicem
sanctissimæ
virginis de-
cessum.

Cap. 6.

Post quartum autem diem cum apud se cõsultasset assessor, nè ab alijs quoque eius sororibus vinceretur, & animum versasset in omnem partem, & mentis quodammodo intima explicasset penetrabilia, Metrodoram quidem & Nymphodoram ducit ad tribunal. Eas autem illè quidem miser sub suum producit conspectum, & ponit ante pedes virginales pulchrum illud corpus sororis, quod non habebat amictum, non integumentum, torum tumidum & confectum vibicibus, apertaque flagrorum & plagarum vestigia ferens in omni membro, & quasi sentibus oblitum vulneribus, mirabile quoddam spectaculum, & nec ipsis quidem oculis credibile. Sic enim existimabat fore, vt eas obstupescerent, & metum eis afferret, timentibus, nè eis tale aliquid eueniret. Sed illius quidem corpus sic fuit propositum, & omnes qui circumsistebant, animo perturbabantur, & manifestas effundebant lachrymas, & eo spectaculo mouebantur ad misericordiam, præter seuam & immanem animam Iudicis. Eum enim non misericordia, sed ira potius subibat & indignatio. Illæ autem trahebantur quidè à proprijs visceribus ad lachrymandum: sed id eis nequaquam permisit cõscientia. Sciebant enim & martyrem esse sororem, & ipsas quoque hoc postea futuras, & ad ipsam mortem esse venturas per consummationem. Itaque sic fuerunt affectæ, perinde ac si venissent ad thalamos sororis: erantque valde lætæ & plenæ voluptate, vt quæ eam deducerent ad thalamos, in quos non cadit interitus, & vt nec ipsæ ab ijs essent remotæ, properarent. Sed Iudex etiamsi tam forti & tam excelso fuissent animo ad conspectum sororis, non desperauit tamen se eas esse persuasurum: sed (vt est in prouerbio) omnem mouit lapidè, partim quidem minis tormentorum tentas earum labefactare animum: partim autem bonorum promissis illicere: &, Si sacrificaueritis, inquit, scribam statim ad Imperatorem. Ille autem pecunijs & opibus multis vos donabit, vosque viris genere & dignitate clarissimis coniunget matrimonio, & inuenietis sponfos dignos vestra pulchritudine.

Metrodora
cum sorore
ducitur ad
tribunal.

Sorores ei
victoria læ-
tantur.

Cap. 7.
Cõtemnunt
iudicis blã-
dimenta.

Et is quidem hæc: illæ autem, Quousquè, dicebant, non cessabis miser, non nostro solum scopo, sed etiam tibi ipsi dicere cõtraria? & nunc quidem nos vocare sorores huius beatæ, nunc autem nos aggredi, tanquam alias, & quæ facillè possunt vinci? Si nos ergò credidisti esse sorores genere, hanc etiam pro pietate constantiam, & nihil abiectum & illiberale, neque tali sorore, neque illa, ex qua tres rami orti sumus, radice indignum inuenturum existima. Sin autem vis scire, qualis sit nostra constantia, ex ea quæ præcessit, accuratè intellige. Si enim ea, cum nullum haberet exemplar propositum, tantam ostendit virtutem: quidnam fecerimus nos, tale exemplar, nempe sororem, adspicientes? An non vides, quemadmodum illa vel iacens nos adhortatur, & cognitionem reuocat in memoriam, & ad talem zelum nobis addit animum, seipsam præbens pulchrum exemplar decertationis? A qua certò scias nos non esse discessuras, neque illius nobilitatè habituras contempnui. Non fallemus parentes, illius

solius parentes esse persuadentes, si in periculum veniamus de pietate. Valeant diuitiæ, valeat gloria, & hæc, quæ sunt è terra, & rursus in terram reuertuntur. Valeant proci, in quos cadit interitus. Habemus nos Christum nostrum sponsum, quem valde amamus, & cui cum dorem solum dederimus, eam, quam pro ipso subimus, mortem, sacros immortales & æternos accipiemus thalamos, & præclarè apud ipsum regnabimus.

Cap. 8.

Metrodora
lâpadibus
vritur.

Ferreis ve-
stibus con-
teritur, &
abit ad spõ-
sum suum.

Nympho-
dora fitti-
tur iudici.

Ex his intelligens Iudex se nihil quidem effecturum, feruenti tamen iræ indulgens, secundam sororem seorsum dat secundo loco torquendam. Et sublimè quidem in ligno pendet mulierum fortissima Metrodora, lampades autem ignis eam vrebant ex omni parte: & cum spatio duarum horarum hoc graui premeretur supplicio, solum suum clamabat amatorem, & eius inuocabat auxilium. Sed neque idolorū negligebat deceptionem, sed & eam subsannabat, & id quod erat reuera, turpè ostendebat & ridiculam. Deinceps autem generosam quidem illam virginem illinc deducit, ferreis verò vestibus subijcit, & vniuersum eius corpus premit & confringit. Illa autem defatigatam iam sentiens naturam, sponsum dilectum alloquitur, vt quæ per mortem ei appropinquaret, & sibi parat thalamum. Deinde animam suam credit manibus Angelorum, & tota ad ipsum excedit. Iniquus autè ille Iudex spem omnem abijciens, & nõ valens ferre summum dedecus, sibi tamen quandã relinquebat consolationem, nempe tertiam sororem. Et cum producendam curasset Nymphodora, mansuetudinem & hilaritatem impudenter simulauit, & ei dixit: Mihi morem gere, o pulchra adolescētula, quam ego plüs, quàm alias (deorum amicæ id sciunt gratiæ) & admiror propter pulchritudinem, & ætatis misereor. Morem mihi gere, qui non minüs, quàm germanæ filiæ tuo incendor amore: & accedens (quidnam est hoc graue?) deos solum adora, & statim maximam quidem tibi gratiam habebit Imperator: dabit autem pecunias & honores, & quod est longè maximum, apud ipsum fidutiam. Sin minüs, heu mihi, tu quoquè ipsa malè peribis: neque hæc mors acerba tibi quicquam omninò proderit, quomodò nec tuis profuit fororibus.

Cap. 9.

Nympho-
dora iudi-
cem pude-
facit.

Psal. 13.

Ferreis vn-
gulis discer-
pitur.

Vestib⁹ fer-
reis conte-
ritur, & mi-
grat in cae-
los.

Cap. 10.

Vltio diui-
na in impij
iudicè &c.

Cum sic dixisset Iudex, postremò autem eam & prudentem & cæteris vocasset sapientiore, illa alia eius verba nõ magis curans, quàm nugas, id autem solum, quòd eam vocabat prudentem, excipiens: Non te pudet, inquit, nec erubescis, nunc quidem nominare prudentem, nunc autem verum Deum relinquentem, iubeam ad tuos accedere daemones? Et quonam modo, inquit, extremæ non fuerit hoc infātia, & mentis planè emoræ, à communi Domino & vniuersorum opifice deficientem sequi manuum opera, quæ carent sensu & intelligentia, & ea colere, tanquam deos? Quenam ex eis possim sperare, & quanam lucrifacere, dic mihi, & accipio. Ostende mihi, quid bonis consecutus ex tua in illos spe, & parebo. Sed nihil potes dicere. Reuera enim simulacra gentium, argentum & aurum, opera manuū hominum. Similes illis fiant, qui colunt ea. Et ideo nè parcas ea, quæ velis, facere. En tibi carnes paratæ pati propter Christum, & magis, quàm tu nos punire. Tunc ignorans scelestus, quid ageret, & quamnam spem apprehenderet, (per omnia enim fuerat repulsus) hanc quoquè sublimem in ligno extollit, & ferreis eam discerpit vngulis. Sed illa ad hoc nullam neque vocem, neque gemitum emittebat: apertè autem ostendebat, se cum Deo colloqui. Et hoc docebant & labra, quæ mouebantur, & oculi, quos ad cælum extollebat. Ille autem stolidus rursus quoquè verbis eam est aggressus, nõ citra violentiam, & per præconem iussit eam sacrificare, & liberari à tormentis. Illa verò dicebat: Me Domino meo sacrificauit, propter quem vel pati est voluptas, & mori lucrum. Illud autem iniusto iudici maiorem accendit furorem. Deinde autem eam quoquè ferreis contriuit & confregit vestibus. Sed huius quoquè omninò curam similiter gerebat Deus vt fororum, & efficiebat, vt immane vinceret supplicium, & aduersus ipsam fortis stare naturam. Deinde eam quoquè ad se accersit, & virgo libenter deponit animam in sinu amatoris.

Impius autem Iudex iræ vtens auxilio, etiam in ipsa mortua corpora bellum gerit: & cum accendisset fornacem, eamque aluisset multa & apta materia, in ipsam iaculatur corpora martyrica. Deus autem amator animarum, nec corpora quidem neglexit: sed magna vis repentè erumpens tonitruum & fulgurum, præuenit ignem fornacis, & ipsum iudicem, & quæ ei seruiebat, multitudinem in fauillam redigit & fuliginem. Et hoc inuenerunt proci gehennæ, quæ nunquam desinit, qui erant illa sola reuera digni. Vehemens autem repentè eripens pluuia, exstinguit fornacem:

&

& eum statim auidis manibus virginum corpora pij sustulissent, magnificeque ornassent & composuissent, foderunt eis sepulcrum in loco earum consummationis: Deo hoc quoque prouidete admirabiliter, ut quas vnus pepererat uterus, eis quoque vnū daretur sepulcrum: & quarum animæ vnū & eundem sunt thalamum consecuta, earum ne surdus quidem cinis separaretur: sed sorores in vita, sorores in cælis, sorores etiam in terra ostenderentur. Templum autem in hodiernum vsque diem positum est in earum sepulcro, instar cuiusdam fluij intus effundens miracula.

Hæc audiant sorores, & vniuersæ mulieres, tam virgines, quam quæ sunt coniunctæ matrimonio. Et illæ quidem sic se inuicem diligant: hæc autem suam non condemnent naturam. Nam fœminis quoque aperta est ianua martyrij. Omnes autem similiter & mortem & omnia contemnant, ut similia quoque consequantur ab eius bonitate & benignitate. Quæ detur nobis omnibus consequi gratia & benignitate Domini nostri Iesu Christi: cum quo patri simul cum sancto spiritu gloria, honor & porentia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

DE S. SALVIO EPISCOPO, EX HISTORIÆ FRANCORVM GREGORII TVRONEN.

Lib. 7. Cap. 1.

INCET sit studium historiam profequi, quam priorum librorum ordo reliquit: tamen prius aliqua de beati Saluij Episcopi obitu exposcit loqui deuotio, qui hoc anno obiisse probatur. Hic diu, ut ipse referre erat solitus, in habitu seculari commoratus, cum iudicibus seculi mundiales causas est executus: nunquam tamen se in his concupiscentijs obligans, quibus adolescentum animus solitus est implicari. Iam cum diuini spiramenti odor interna viscerum attigisset, relicta seculari militia, monasterium expetiuit, intellexitque vir iam tunc diuinitati deditus, melius esse paupertatem cum Dei timore, quam seculi prætereuntis lucra lectari. In quo monasterio diu sub regula à patribus instituta versatus est. Iam verò cum in robore maiori tam intellectus, quam ætatis euectus esset, defuncto Abbate, qui huic monasterio præerat, alendi regis suscipit officium: & qui se magis fratribus publicum pro correctione reddere debuerat, sit assumpto honore remotior. ilico nanque sibi secretiorem cellulam quarit. In priore verò, ut ipse asserbat, amplius quam nouem vicibus, nimia excusis abstinentia, pellem corporis demutauit.

Denique accepto honore, cum solita parsimonia orationi & lectioni vacaret, illud plerunquæ reuoluebat, melius sibi fieri, si esset inter monachos occultus, quam accepto nomine Abbatis, in populis. Quid plura? Includitur valedicens fratribus, si-
 bique ipsis valedicentibus. In qua inclusione in omni abstinentia magis, quam prius egerat, commoratur, studens pro charitatis obsequio, ut cum quisque venisset extraneus, & oratione tribueret, & eulogias gratia plenissima ministraret, quæ multis infirmis plerunquæ salutem integram detulerunt.

Quodam autem tempore, febre nimia exhaustus, anhelus iacebat in lectulo. Et ecce subito magno lumine cellula clarificata contremuit. At ille extensus ad celum manibus, cum gratiarum actione spiritum exhalauit. Mixto igitur vlulatu monachi cum ipsius genitrice corpus defuncti extrahunt, aqua abluunt, vestimentis induunt, & feretro superponunt, atque in plallentio fletuque labentem exigunt noctem. Manè autem factò, funeris officio præparato, corpus moueri cœpit in feretro. Et ecce malis rubescētibus, vir quasi de graui somno suscitatus excutitur, apertisque oculis, & manibus eleuatis, ait: O Domine misericors, quid fecisti mihi, ut me in hunc tenebrosam mundanæ habitationis locum redire permitteres, cum mihi melior esset in celo tua misericordia, quam istius mundi vita nequissima? Stupentibus autem suis & interrogantibus, quid fuerit tale prodigium, nihil eis respondit. Surgens autem de feretro, nihilque mali sentiens de incommodo, quo laborauerat, triduo absque cibi ac poculi perstitit alimento. Die autem tertio conuocatis monachis & matre, ait: Audire, o dilectissimi, & intelligite, quia nihil est, quod cernitis in hoc mundo, sed iuxta id, quod Salomon propheta cecinit, omnia vanitas. Felix verò est ille, qui ea
 agere

Innumera
miracula ad
sepulcrum
harum mar-
tyrum.

ro. Septem-
bris.

S. Saluius sit
monachus.

Inde Ab-
bas.

Degit in-
cluius.

Abit è vita.

Reuiuiscit.

Eccles. 1.